

Plorar per fer-se forta

Un relat de: [GiselaFV5](#)

Gràcies a aquell fet vaig aprendre que plorar és acceptar les derrotes, assumir els errors i aprendre a lluitar de nou. Aquella tarda, quan les meves forces es van esgotar, vaig dir prou i les meves llàgrimes, retingudes durant tant temps, van esclatar igual que les gotes d'aigua que queien del cel. El buit que duia al meu cor es va omplir de sentiments com ràbia, odi i venjança, tot i que aquest últim no em convenia. No, la venjança no era la solució, tan sols em posaria al seu nivell. De fet, crec que més aviat aquests sentiments els portava amagats dins meu feia molt de temps, però no volien sortir. Ara sí, ara sí que s'expandien per tot el meu cos i em contagiaven. Em contagiaven com una plaga de puces que corrien i corrien, totes petites, totes àgils. Era conscient que això em faria forta. Vaig deixar que correguessin, que em portessin.

Aquell home, el meu infern. Tan ingènua vaig ser que me'l vaig creure, totes les seves mentides, i deia que m'estimava, i jo m'ho creia. Estúpida de mi. I les pallisses, tant inútilment pensava que me les mereixia. Va ser un error molt greu seguir-li el joc. Ell em va convertir en una altra persona, un altre jo. Ell va fer de mi una persona dèbil i fràgil, presa de les manipulacions i la violència. Em va derrotar. I que se n'havia fet de la que jo era? Aquella nena tant lluitadora, plena d'il·lusions, forta i que semblava invencible, ho semblava... Però, al mateix temps, massa innocent.

Però el meu cor i la meva ànima van dir prou i van dir mai més i una nova personalitat naixia de dins meu. Ja en tenia prou i mai més cauria en aquella trampa. Volia aixecar el cap d'una vegada per totes, plantar-li cara i deixar-lo en ridícul, que la veritat sortís a la llum. Aquell home, que em menyspreava, que em feia sentir inferior, que utilitzava la violència contra mi i que manipulava els meus pensaments. S'havia acabat, era la fi d'aquella relació i em vaig treure la por i el temor de sobre.

En aquell moment, vaig sentir el soroll d'unes claus que obrien el pany de la porta. Sabia perfectament qui era. Vaig desenllaçar els braços que estaven al voltant de les meves cames, vaig posar el peus a terra i em vaig eixugar les llàgrimes amb la màniga del jersei. Vaig sospirar i em vaig dirigir cap a l'entrada amb el cap ben alt. Estava espantada i les mans em tremolaven, però vaig intentar mostrar-me tranquil·la i segura exteriorment. Es va obrir la porta i jo ja era al davant. El vaig mirar fixament als ulls per primera vegada i li vaig dir secament i seriosament "Ets repugnant".